

Hodnocení vedoucího bakalářské práce – teoretická část

Jméno a příjmení studenta	Jan Pospíšil		
Studijní program	Výtvarná umění		
Obor/ateliér	Multimedia a design/Reklamní fotografie		
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2016/2017
Název práce	71 let fotografování divadla ve Zlíně		
Vedoucí práce	Mgr. Kateřina Pešatová		

Bakalářská práce 71 let fotografování divadla ve Zlíně byla původně zadána s ohledem na blížící se výročí založení zlínského divadla jako 70 let fotografování divadla ve Zlíně. V předpokládaném termínu se ji bohužel nepodařilo autorovi Janu Pospíšilovi dokončit, a tak nejen že minula slavnostní příležitost, ale minula také příležitost přispět dílčím mapováním historie fotografování zlínského divadla do souhrnné publikace připravené Městským divadlem ve Zlíně k tomuto výročí.

Považuji za důležité poznamenat, že zájem Jana Pospíšila o divadlo je mnohem hlubší než může být z bakalářské práce patrné a daleko překračuje rámec, se kterým počítá bakalářská práce, totiž zobrazování divadla prostřednictvím umělecké nebo dokumentární fotografie. Jan Pospíšil vedle studia na FMK UTB studuje také Zlínskou soukromou vyšší odbornou školu umění v oboru herectví. Pracoval v divadle jako kulisák, jako uvaděč a v nejnovějším muzikálu Noc na Karlštejně byl obsazen do role jednoho z mnoha zbrojnošů. Angažovanost autora a jeho vášně pro vše spojené s divadlem se projevila samozřejmě i v textu práce.

Jan Pospíšil přes výzvy ke koncentraci výhradně na zadané téma práce, které je ohraničeno jak teritoriálně „Zlín“, tak časově „71 let“, myšlenkově v textu odbíhá ve snaze popsat širší rámec historie zobrazování divadla. Věnuje se ale také teoriím o kořenech divadla jako svébytného uměleckého tvaru a herectví. Na seriózní pojmenování tak rozsáhlých témat je samozřejmě prostor bakalářské práce nedostatečný, a tak autorovo pobíhání od tématu k tématu mělo za následek nedostatek prostoru pro samotné klíčové téma.

Spěch, se kterým se práce rodila, znemožnil autorovi kvalitně připravit rozhovory s nesmírně zajímavými svědky divadelní práce, s dosud žijícími fotografy, kteří sledovali s objektivem v dlani práci režisérů, ale také scénografů a herců samotných. Za velkou chybu považuji fakt, že práce nemá jako samostatnou přílohu připojeny doslovné stylisticky upravené přepisy rozhovorů, které Jan Pospíšil s fotografy vedl. Takové svědectví by bylo v budoucnu cenným pramenem soudobé reflexe divadla ve Zlíně.

Podobně spěch znemožnil autorovi učinit objektivní závěry. Nahrazeny jsou intuitivními úsudky.

Ale spěch bude zřejmě autorovým osudem, uloženým už v jeho jméně Pospíšil: nomen omen.

Přes výše uvedené výhrady je nutné vyzdvihnout i klady, které práce Jana Pospíšila přinesla. Zejména Jan Pospíšil zařadil fotografie zlínského divadla do republikového kontextu. Zmapoval zdroje jejich inspirace, pojmenoval jejich mentory a vzory, popsal technologické procesy, kterými dosahovali při zobrazování zlínského divadelního prostředí osobitosti

vlastního výrazu. Věnoval se také ilustrativnímu výběru z archivu městského divadla, aby doložil, jak se fotografie i v lokálním prostředí vyvíjela v sepětí s uměleckými trendy.

Přes veškeré kritické výtky doporučuji práci k obhajobě a osobně přeji autorovi, aby se splnily jeho divadelní sny, i když v tuto chvíli miluje divadlo jako celek a teprve si hledá prostor, který by v divadelním organismu obsadil jako výlučný a pro něj doživotně inspirující.

Návrh klasifikace C - dobře.....

V(e)Zlíně dne 5. 6. 2017

.....
podpis vedoucího práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------

* nehodící se škrtněte

Hodnocení vedoucího bakalářské práce – praktická část

Jméno a příjmení studenta	Jan Pospíšil		
Studijní program	Výtvarná umění		
Obor/ateliér	Multimedia a design/Reklamní fotografie		
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2016/2017
Název práce	Ztratil jsem svoji tvář, Uměleckořemeslné produkty		
Vedoucí práce	MgA. Michal Reichstätter		

Jan Pospíšil završuje své bakalářské studium výstavním souborem nazvaným Ztratil jsem svou tvář. Zde, jako ve vícero předešlých souborech, spojuje roli fotografa s rolí divadelního insidera. Dříve jako uvaděč, nyní již coby herec. Na fotografiích sledujeme těžko dešifrovatelné výjevy z nejdůležitějšího prostoru divadla, tedy ze sálu. Vidíme nezaplněný prostor hlediště s několika málo lidmi, jeviště při (snad) zkoušce hry, postranní lóže s efektně nasvícenou pro diváka anonymní figurou. Přízračné postavy fungují jako jakási personifikovaná protiváha ohromného prázdného prostoru, bohužel mám problém je dále číst jinak než jako pouhé měřítko.

Prostředí takto zpustlého, tedy odpočívajícího, sálu je vysoce fotogenické, zároveň strukturované a vizuálně bohaté, stejně jako jednotou a opakováním jednoduché a prázdné. Pokud tedy fotograf pracuje s takovým prostorem pro vyjádření nějaké myšlenky či emoce, je zapotřebí určitá snaha o přístupnost a sdělnost. Což v tomto souboru postrádám. Spíše než příběh tak vzniká dojem snahy o vytvoření iluze příběhu. Podpora ústřední myšlenky v rámci textového statementu chybí, dozvídáme se pouze motivace a emoce stydlivého začínajícího herce, nikoliv fotografa.

Z formálního hlediska mám také pochybnosti, zda vynaložené prostředky pro práci na takto strukturovaném souboru jsou ty nejsprávněji zvolené; při všeobecné známosti určitých autorů tzv. Düsseldorfské školy se autor musí přihlásit k či distancovat od určitých vizuálních postupů. Dle mého ovšem nelze zůstat někde mezi. Tedy zároveň pracovat se snahou o statický, racionální a centrální pohled, a zároveň nebýt dostatečně zřejmý, zaostřený a prokreslený. Výsledné formáty pak chápu jako limitní velikost vzhledem ke zvolené technice, ovšem z diváckého pohledu ne zcela dostačující pro dostatečně zábavné prozkoumávání obrazu.

Z pohledu vedoucího práce pak shledávám za propracovanější část katalogovou. Autor zde již pracuje s o něco sdělnější a tedy pochopitelnější ambicí fotograficky zmapovat uměleckořemeslnou výzdobu zlínského divadla. Po počátečním opojení z možností lokálního svícení jednotlivých atributů autor usměřňuje tyto prostředky k navození „efektu divadelní fotografie“ a vizuálního odizolování titulních předmětů od okolního prostředí, tak volí i následný převod do černobílé tonality. Katalog je minimálně graficky zpracován, fotografie jsou na dvoustranách umístěny v rámci poměrně velkorysého prostoru. Příliš nerozumím chaotickému rozmístění snímků po jednotlivých stránkách, myslím, že by tématu i stylu zpracování slušela konzervativnější skladba.

Fotografie nejlépe fungují s přiznaným kontextem místa, případně tam, kde autor přiznává hru s několikanásobným světelným zdrojem. Naopak za příliš usedle řešené chápu díla ze stran 11 a 15.

Práce Jana Pospíšila vykazuje zaujetí tématem divadelního prostředí. Stále ovšem nemám dojem, že sledujeme správně vyvážené logistické řešení dvojrole, kterou v tomto díle autor hraje. Vystoupení z role „domáciho“ mu umožňuje nafotografovat působivý katalog, s rolí herce a současně fotografa se pak sdělnost výsledku vytrácí.

Návrh klasifikaceC - dobře.....

VBrně..... dne5. 6. 2017.....

.....
podpis vedoucího práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------

* nehodící se škrtněte